
Guhagita

गुहागिता

Document Information

Text title : Guha Gita

File name : guhagiitaa.itx

Category : gItA, giitaa, subrahmanya

Location : doc_giitaa

Transliterated by : Sunder Hattangadi

Proofread by : Sunder Hattangadi, PSA Easwaran

Source : Subrahmanyastutimanjari, Mahaperiaval Trust

Latest update : June 7, 2015

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

December 17, 2022

sanskritdocuments.org

Guhagita

गुहगीता

अथ गुहगीता प्रारम्भः ।

अथ प्रथमोऽध्यायः

मनोविकारः

विप्रा उच्युः-

सूतपुत्र मडाप्राज्ञ कथकोऽसि दयाकर ।

गुहगीतां य नो वक्तुं त्वमेवार्हसि यानघ ॥ १.१ ॥

सूत उवाच-

कुतुकी गुहगीतायाः श्रवणे तत्परो मुनिः ।

कर्मयोगी छिडिम्भं य प्रार्थयन् प्रत्यहं स्थितः ॥ १.२ ॥

श्रान्तोऽसि किं वा श्रोतुं मे यारित्रं वय्मि सादरम् ।

वदन्नेवं छिडिम्भश्चाप्यागतः पुनरेकदा ॥ १.३ ॥

मुनिरुवाच-

सत्कारं स्वीकुरुष्वद्य गुहगीतां दयानिधे ।

छिडिम्भ ब्रूहि मे वक्ता त्वमेव भलु भक्तराट् ॥ १.४ ॥

छिडिम्भ उवाच-

बहुधा सेवितः स्वामी मया भिक्षुः षडाननः ।

प्रसादमकरोत् दिव्यकरुणापाङ्गतो मयि ॥ १.५ ॥

तदाऽहं सभयं भक्त्या सलितः प्राणमन् गुरो ।

किं त्वया निहता भिक्षो पूर्वजा मम यान्वये ॥ १.६ ॥

किमहं रक्षितश्चास्मि त्वया तत्कारणं वद ।

न मन्ये त्वां विना ह्यन्यं मत्सन्देशनिवारकम् ॥ १.७ ॥

श्रीभिक्षुरुवाच-

प्रशिष्योऽसि छिडिम्भ त्वं साक्षात् शिष्यश्च पार्षदः ।

उन्त ते कथयिष्यामि तत्त्वं शृणु समाहितः ॥ १.८ ॥

अभयं सत्त्वसंशुद्धिः ज्ञानयोगव्यवस्थितिः ।

दानं दमश्च यज्ञश्च स्वाध्यायस्तप आर्जवम् ॥ १.९ ॥

अहिंसा सत्यमक्रोधः त्यागशान्तिरपैशुनम् ।

दया भूतेष्वलोलुभिः मार्दवं ह्रीरयापलम् ॥ १.१० ॥

तेजः क्षमा धृतिः शौचं अद्रोहो नातिमानिता ।

भवन्ति सम्पदं दैवीं अभिजाते छिडिम्भक ॥ १.११ ॥

दम्भो दर्पोऽभिमानश्च क्रोधः पारुष्यमेव च ।

अज्ञानं याभिजातेषु सम्पदं राक्षसीं बत ॥ १.१२ ॥

ते पूर्वजाः शूरमुष्या अभिजाताश्च राक्षसीम् ।

प्रवृत्तिं च निवृत्तिं च न जानन्ति छि राक्षसाः ॥ १.१३ ॥

न शौचं न सदायारो न सत्यं तेषु विद्यते ।

प्रभूता ङ्युग्रकर्माः क्षयाय जगतोऽहिताः ॥ १.१४ ॥

कामोपभोगपरमाः क्रोधोपात्तबलाधिकः ।

असत्यमप्रतिष्ठं ते जगदादुरनीश्वरम् ॥ १.१५ ॥

ईश्वरोऽहमहं भोगी कोऽन्योस्ति सदृशो मया ।

यक्ष्ये दास्यामि मोदिष्ये इत्यज्ञानविमोहिताः ॥ १.१६ ॥

मयैव निडताः पूर्वे लोकरक्षेत्रथा किल ।

मा शुचः सम्पदं दैवीं अभिजातोऽस्यनामयः ॥ १.१७ ॥

पुण्यपुञ्जप्रभावोऽसि गुरुणा कुम्भजन्मना ।

मयैव सञ्जुवितोऽसि निडतोऽपि छिडिम्भक ॥ १.१८ ॥

आर्तोऽसि जिज्ञासुरसि ज्ञानी यासि छिडिम्भक ।

मत्सेवार्थ्यसि का चिन्ता सुभी भव निरन्तरम् ॥ १.१९ ॥

छिडिम्भ उवाच-

तदा मे सदुरोर्भिक्षोः उक्तदिव्योपदेशतः ।

मत्पूर्विकमडाभोगमाग्यवैभवसंसृतः ॥ १.२० ॥

आनन्दभाष्या उद्दिक्ताः साकं दृग्भाश्रुभिर्भत ।

निर्विण्णोऽहं स्वयं बुद्धो निश्चिष्टोऽस्मि ततो गुरोः ॥ १.२१ ॥

भिक्षुश्चाय-

कुतस्त्वा कश्मलमिदं विषमे समुपस्थितम् ।

गतासूनगतासूंश्च नानुशोचति तत्त्ववित् ॥ १.२२ ॥

नत्वेवाहं जातु नासं न त्वं नेमे त्वदग्रजाः ।

न यैव न भविष्यामः सर्वे वयमतः परम् ॥ १.२३ ॥

देलिनोऽस्मिन् यथा देले कौमारं यौवनं जरा ।

तथा देलान्तरप्रामिर्धीरस्तत्र न मुह्यति ॥ १.२४ ॥

अविनाशि तु तद्विद्धि येन सर्वमिदं ततम् ।

विनाशमव्ययस्यास्य न कश्चित् कुर्तुमर्हति ॥ १.२५ ॥

य अेनं वेत्ति लन्तारं यश्चैनं मन्यते लतम् ।

उभौ तौ न विजानीतो नायं लन्ति न लन्यते ॥ १.२६ ॥

अख्छेद्योऽयमलाख्योऽयं अकलेद्योऽशोष्य अेव य ।

नित्यस्सर्वगतः स्थाणुः अयलोऽयं सनातनः ॥ १.२७ ॥

अव्यक्तोऽयं अचिन्त्योऽयं अविकार्योऽयमुच्यते ।

तस्मादेवं विदित्वैनं नानुशोचितुमर्हसि ॥ १.२८ ॥

यद्विदं दृश्यते सर्वं जगत् स्थावरजङ्गमम् ।

तत् सुषुमाविव स्वप्नः कल्पान्ते प्रविनश्यति ॥ १.२९ ॥

ऋतमात्मा परं ब्रह्म सत्यमित्यादिका बुधैः ।

कल्पिता व्यवहारार्थं यस्य सञ्ज्ञा मलात्मनः ॥ १.३० ॥

यथा कटकशब्दार्थः पृथग्भावो न काञ्चनात् ।

न लेमकटकात् तद्गतं जगत् शब्दार्थता परे ॥ १.३१ ॥

तेनेयमिन्द्रजाल कीडागतिः प्रवितन्यते ।

द्रष्टुर्दृश्यस्य सत्तान्तः बन्ध ठत्यभिधीयते ॥ १.३२ ॥

दृष्ट्वा दृश्यवशात् बद्धो दृश्याभावे विमुच्यते ।

जगत्त्वमलमित्यादि सर्गात्मा दृश्यमुच्यते ॥ १.३३ ॥

मनस्तेनेन्द्रजलश्रीः जगती प्रवितन्यते ।

यावदेतत् सम्भवति तावन्भोक्षो न विद्यते ॥ १.३४ ॥

ब्रह्मणा तन्यते विश्वं मनसैव स्वयम्भवा ।
 मनोमयमतो विश्वं यन्नाम परिदृश्यते ॥ १.३५ ॥
 न ब्राह्म्ये नापि लृष्टये सद्रूपं विद्यते मनः ।
 यदर्थं प्रतिभानं तत् मन एत्यभिधीयते ॥ १.३६ ॥
 सङ्कल्पनं मनो विद्धि सङ्कल्पस्तत्र विद्यते ।
 यत्र सङ्कल्पनं तत्र मनोऽस्तीत्यवगम्यताम् ॥ १.३७ ॥
 सङ्कल्पमनसी भिन्ने न कदाचन केनचित् ।
 सङ्कल्पजाते गलिते स्वरूपमवशिष्यते ॥ १.३८ ॥
 अहं त्वं जगदित्यादौ प्रशान्ते दृश्यसम्भ्रमे ।
 स्यात् तादृशी केवलता दृश्ये सत्तामुपागते ॥ १.३९ ॥
 मडाप्रलय सम्पत्तौ ह्यसत्तां समुपागते ।
 अशेषदृश्ये सर्गादौ शान्तमेवावशिष्यते ॥ १.४० ॥
 मनसा भाव्यमानो हि देहतां याति देहकः ।
 मनोविलासः संसार एति मे निश्चिता मतिः ॥ १.४१ ॥
 अन्तःकरणसद्भावस्त्वविद्यायाश्च सम्भवः ।
 अनेककोटिब्रह्माण्डं सर्वं मिथ्येति निश्चिनु ॥ १.४२ ॥
 ज्ञानेन सदा मुक्तः कृतार्थो ब्रह्मवित्तमः ।
 उपाधिनाशाद्ब्रह्मैव स ब्रह्माप्नोति निर्भयम् ॥ १.४३ ॥
 तद्ब्रह्मानन्दमद्भ्रं निर्गुणं सत्यचिद्धनम् ।
 विदित्वा स्वात्मनो रूपं मा भिभेस्त्वं कदाचन ॥ १.४४ ॥
 सर्वं य भव्विदं ब्रह्म नित्यं चिद्धनमक्षतम् ।
 कल्पनाऽन्या मनोनाम्नी विद्यते नहि काचन ॥ १.४५ ॥
 न जायते न म्रियते किञ्चिदत्र जगत्त्रये ।
 न य भावविकाराणां सत्ता कचन विद्यते ॥ १.४६ ॥
 नाहं मांसं न यास्थीनि देहादन्यः परोऽस्म्यहम् ।
 एति निश्चितवानन्तः क्षीणाविद्यो विमुच्यते ॥ १.४७ ॥
 मा भवाज्ञो भव ज्ञस्त्वं जहि संसारभावनाम् ।
 अनात्मन्यात्मभावेन किमज्ञ एव रोदधि ॥ १.४८ ॥

કસ્તવાયં જડો મૂકો દેહો માંસમયોડશુષ્ણિઃ ।
 યદર્થં સુખદુઃખાભ્યાં અવશઃ પરિભૂયસે ॥ ૧.૪૯ ॥
 અડ્ગાન્યડ્ગૈરિવાકમ્ય જયેદાદૌ સ્વકં મનઃ ।
 મનસો વિજયાન્નાન્યા ગતિરસ્તિ ભવાર્ણવે ॥ ૧.૫૦ ॥
 પ્રક્ષીણચિત્તદર્પસ્ય નિગૃહીતેન્દ્રિયદ્વિષઃ ।
 પન્નિન્ય ઇવ હેમન્તે ક્ષીયન્તે ભોગવાસનાઃ ॥ ૧.૫૧ ॥
 વિવેકં પરમાશ્રિત્ય બુદ્ધ્યા સત્યમવેક્ષ્ય ચ ।
 ઇન્દ્રિયારીનલં છિત્વા તીર્ણો ભવ ભવાર્ણવાત્ ॥ ૧.૫૨ ॥
 યદ્યત્કરોષિ સત્યેન સર્વં મિથ્યેતિ નિશ્ચિન્નુ ।
 ત્વમેવ પરમાત્માસિ ત્વં બ્રહ્માસિ ન સંશયઃ ॥ ૧.૫૩ ॥
 ઇતિ કલિસન્તારક શ્રીગુહગીતાયાં બ્રહ્મવિદ્યાયાં
 અદ્વૈતશાસ્ત્રે ભિક્ષુરૂપિગુહહિડિમ્ભસંવાદે
 મનોવિકારો નામ પ્રથમોડધ્યાયઃ ॥ ૧ ॥

અથ દ્વિતીયોડધ્યાયઃ
 સર્વત્ર સમભાવના
 શ્રીભિક્ષુરુવાચ-
 અન્તરાસ્થાં પરિત્યજ્ય ભાવશ્રીં ભાવનામયીમ્ ।
 યોડસિ સોડસિ જગત્યસ્મિન્ લીલયા વિહરાનઘ ॥ ૨.૧ ॥
 સર્વત્રાહં અકર્તેતિ દૃઢભાવનયાડનયા ।
 પરમામૃતનામ્ની સા સમતૈવાવશિષ્યતે ॥ ૨.૨ ॥
 ખેદોલ્લાસવિલાસેષુ સ્વાત્મકર્તૃતયૈકયા ।
 સ્વસહુલ્યે ક્ષયં યાતે સમતૈવાવશિષ્યતે ॥ ૨.૩ ॥
 સમતા સર્વભૂતેષુ યાસૌ સત્યપરા સ્થિતિઃ ।
 તસ્થાં અવસ્થિતં ચિત્તં ન ભૂયો જન્મભાગભવેત્ ॥ ૨.૪ ॥
 અથવા સર્વકર્તૃત્વં અકર્તૃત્વં તથૈવ ચ ।
 સર્વં ત્યક્ત્વા મનઃ પીત્વા યોડસિ સોડસિ સ્થિરો ભવ ॥ ૨.૫ ॥

शेषस्थिरसमाधानो येन त्यजसि तत्त्यज ।
 चिन्मनः कलनाकारं प्रकाशतिमिरादिकम् ॥ २.६ ॥
 वासनां वासितारं य प्राणस्यन्दनपूर्वकम् ।
 समूलमपिलं त्यज्वा व्योमसाम्यः प्रशान्तधीः ॥ २.७ ॥
 वृष्टयात्सम्परित्यज्य वासनापङ्क्तयोऽपिलाः ।
 यस्तिष्ठति गतव्यग्रः स मुक्तः परमेश्वरः ॥ २.८ ॥
 दृष्टं द्रष्टव्यमपिलं भ्रान्तं भ्रान्त्या दिशो दश ।
 युक्त्या वै यरतोऽज्ञस्य संसारो गोष्पदाङ्गतिः ॥ २.९ ॥
 सभाज्याभ्यन्तरे देहे ज्यघ ङिर्ध्वं य द्दिक्षु य ।
 एत आत्मा ततोऽप्यात्मा नास्त्यनात्ममयं जगत् ॥ २.१० ॥
 न तदस्ति न यत्राळं न तदस्ति न तन्मयम् ।
 किमन्यत् अभिवाञ्छामि सर्वं सख्यिन्मयं ततम् ॥ २.११ ॥
 समस्तं भ्रुव्विदं ब्रह्म परमात्मेदमाततम् ।
 अलमन्यत् एदं यान्यत् एति भ्रान्ति त्यजानघ ॥ २.१२ ॥
 ततो ब्रह्मघने नित्ये सम्भवन्ति न कल्पिताः ।
 न शोकोऽस्ति न मोहोऽस्ति न जराऽस्ति न जन्म य ॥ २.१३ ॥
 यदस्तीळ तदेवास्ति विज्वरो भव सर्वदा ।
 यथा प्राप्नानुभवतः सर्वत्रानभिवाञ्छनात् ।
 त्यागादान परित्यागी विज्वरो भव सर्वदा ॥ २.१४ ॥
 न वार्णाश्रमाचारधर्माः कुतस्ते
 न पुण्यं न पापं न धर्मोऽध्यधर्मः ।
 न पूज्योऽध्यपूज्यः सदाऽऽनन्दभावं
 परं ब्रह्म साक्षात् त्वमेवासि तात ॥
 छिडिम्भ उवाच-
 अवेमुक्त्वा विसृष्टोऽलं ब्रह्मसाक्षात्कृतिं ददौ ।
 तदादि ब्रह्मभावेन स्थितोऽलं गतकल्मषः ॥ २.१६ ॥
 ब्रह्माकाराकारितान्तर्वृत्तिः कल्पितवानलम् ।
 सर्वं सुब्रह्मण्यमयं जगद्भाति न संशयः ॥ २.१७ ॥

वायामगोयरं दिव्यं मनोऽतीतं मडाधुतिम् ।
तद्ब्रह्मामनुभवं पूर्णानन्दं वक्तुं न शक्यते ॥ २.१८ ॥
तूष्णीं स्थित्वा भिक्षुणा सम्भोधितोऽहं प्रप्राप्य तम् ।
यत्त्वयोक्तं वयस्तेन मोडोऽयं विगतो मम ॥ २.१९ ॥
तवैवानुग्रहेणाहं सखिदानन्दमात्रकः ।
किं वा वक्तुं न शक्नोमि भगवन् तव सन्निधौ ॥ २.२० ॥
अवेनं गद्गदया वायाऽप्यपृच्छं भिक्षुमव्ययम् ।
कृताञ्जलिपुटो भूत्वा नमस्कृत्य पुनःपुनः ॥ २.२१ ॥
स्थाने भिक्षो तवोक्त्याऽहं ध्यात्वा त्वामेव सन्ततम् ।
श्रवन्मुक्तोऽस्मि तादात्म्यनिश्चयादेव षण्मुभ ॥ २.२२ ॥
वर्णाश्रमाथारधर्माः किमर्थं वेदयोदिताः ।
तैर्बद्धाः कीदृशा लोके मुक्ताः कीदृग्विधा अपि ॥ २.२३ ॥
श्रीभिक्षुरुवाच-
उन्त ते कथयाम्यथ तत्त्वं शृणु सनातनम् ।
अविद्योपाधिनाऽशान्तप्राणिनो जगति स्थिताः ॥ २.२४ ॥
वर्णाश्रमादिधर्माश्च सुकृतं दुष्कृतं तथा ।
साध्यविद्याऽनेकजन्मवासनापिडिता मता ॥ २.२५ ॥
नादिरन्तोऽस्ति तस्यास्तु ब्रह्मज्ञानेन केवलम् ।
अहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान्मां प्रपद्यते ॥ २.२६ ॥
सर्वं ब्रह्मैवेति मतिः स महात्मा सुदुर्लभः ।
पुराऽपृच्छदगस्त्योऽपि प्राप्य पितरं मम ॥ २.२७ ॥
वर्णाश्रमादिधर्मास्तु कथम्भूता विभो षति ।
तदहं सङ्ग्रहेणैव वयि शृणु सनातनम् ॥ २.२८ ॥
सहस्रशीर्षं भगवान् स्थितो नारायणाभिधः ।
क्षीराब्धौ चिन्तयन् शम्भुं शङ्करं शिवमव्ययम् ॥ २.२९ ॥
कदाचित् पङ्कजं दिव्यं तरुणादित्यसन्निभम् ।
तस्य सुमस्य देवस्य नाभ्यां जातं महत्तरम् ॥ २.३० ॥
छिरण्यगर्भो भगवान् ब्रह्मा विश्वजगत्पतिः ।

आस्थाय परमां मूर्तिं तस्मिन् पद्मे समुद्भूतौ ॥ २.३१ ॥
 शिवाज्ञया तस्य पूर्ववासनासहितान्मुष्मात् ।
 ब्रह्मणा ब्राह्मणस्त्रीभिः सङ्गता छिन्ममक ॥ २.३२ ॥
 तस्य उस्तात् सङ्ग स्त्रीभिः जज्ञिरे शङ्कराज्ञया ।
 स्वस्त्रीषु स्वस्वधर्मेण मार्गणोत्थः स्वभुभवेत् ॥ २.३४ ॥
 अपरासूतमाज्जातः त्वनुलोमः प्रकीर्तितः ।
 उत्तमास्वपराज्जातः प्रतिलोम इति स्मृतः ॥ २.३५ ॥
 वर्णस्त्रीषु अनुलोमेन जातस्स्यादान्तराविकः ।
 वर्णसु प्रतिलोमेन जातो प्रात्य इति स्मृतः ॥ २.३६ ॥
 ब्राह्मण्यां सधवायां यो ब्राह्मणेनैव मोडतः ।
 जातश्चैर्येण कुण्डोऽसौ विधवायां तु गोलकः ॥ २.३७ ॥
 अेवमेवानुलोमाश्च प्रतिलोमाश्च जातयः ।
 उच्यवथप्रपञ्चेऽस्मिन् अल्प्यो जाता छि कामतः ॥ २.३८ ॥
 वर्णानामाश्रमाः प्रोक्ता मुनिभिश्च सनातनैः ।
 तेषां वर्णाश्रमस्थानां वेदकिङ्करता सदा ॥ २.३९ ॥
 यक्षुरादिप्रियाणां य भेदो लोकिपकारकः ।
 तद्गर्वाश्रमादीनां भेदो लोकिपकारकः ॥ २.४० ॥
 षण्णां रसानां भेदोऽस्ति यथा जिह्वोपकारकः ।
 तथा वर्णाश्रमादीनां भेदो लोकिपकारकः ॥ २.४१ ॥
 यथा भाक्ष्यविशेषाणां भेदो भोक्तुः प्रयोजकः ।
 तथा वर्णाश्रमादीनां भेदो लोकप्रयोजकः ॥ २.४२ ॥
 यथा तरुलतादीनां भेदः क्वलसमृद्धिदः ।
 तथा वर्णाश्रमादीनां भेदः क्वलसमृद्धिदः ॥ २.४३ ॥
 यथा अडूनां लोडानां भेदः कर्मसमृद्धिदः ।
 तथा वर्णाश्रमादीनां भेदः कर्मसमृद्धिदः ॥ २.४४ ॥
 यथा रत्नादिपाषाणभेदो गौरवदायकः ।
 तथा वर्णाश्रमादीनां भेदो गौरवदायकः ॥ २.४५ ॥

यथा पाकप्रभेदो हि देहस्यारोग्यदो भवेत् ।
 तथा वर्णाश्रमादीनां भेदो लोकस्य सौभ्यदः ॥ २.४६ ॥
 यथा मृगाणां भेदो हि वनस्थोल्वासको भवेत् ।
 तथा वर्णाश्रमादीनां भेदो लोकस्य रञ्जकः ॥ २.४७ ॥
 यथाऽलङ्कारभेदो हि लोकव्यावृत्तिसूयकः ।
 तथा वर्णाश्रमादीनां भेदो व्यावृत्तिसूयकः ॥ २.४८ ॥
 यथाऽनेकायुधानां च भेदो युद्धजयप्रदः ।
 तथा वर्णाश्रमादीनां भेदो ज्ञानजयप्रदः ॥ २.४९ ॥
 यथा भङ्गानां पुष्पाणां भेदो भोगसमृद्धिदः ।
 तथा वर्णाश्रमादीनां भेदो धर्मसमृद्धिदः ॥ २.५० ॥
 यथा शुक्लादिवर्णानां भेदः यक्षुःसुप्पङ्कुरः ।
 तथा वर्णाश्रमादीनां भेदो जनसुप्पङ्कुरः ॥ २.५१ ॥
 ततो वर्णाश्रमायारे न वैरं परिकल्पयेत् ।
 यदा वर्णाश्रमादीनां शात्रवं स्यात् परस्परम् ॥ २.५२ ॥
 तदा लोकस्य संसारः स्वाङ्गैर्देहस्य नाशवत् ।
 वर्णानामाश्रमाणां च सङ्करो धर्मनाशकः ॥ २.५३ ॥
 मल्लोकपाशदोऽसि त्वं ततस्त्वां शिक्षयाम्यहम् ।
 यदा वर्णाश्रमादीनां यत्र लोपः प्रजायते ॥ २.५४ ॥
 तत्र स्थित्वा प्रसन्नस्त्वं धार्मिकावनदो भव ।
 ह्रिदिम्म स्त्रीषु दृष्टासु जायते वर्णसङ्कुरः ॥ २.५५ ॥
 स कालः कलिरित्युक्तो लोकधर्मविनाशकः ।
 अदृशूला जनपदाः शिवशूलाः यतुष्पदाः ॥ २.५६ ॥
 प्रमदाः केशशूलिन्यो जनकाः पाकशूलिनः ।
 स्वदेहशूलिनः सर्वे प्रभवन्ति कलौ युगे ॥ २.५७ ॥
 तस्मात् वर्णाश्रमादीनां रक्षको भव सन्ततम् ।
 व्यावहारिकलोकेऽस्मिन् धर्मं कार्यं त्वया शृणु ॥ २.५८ ॥
 सर्वेषां कर्मणा जातिः नान्यथा कल्पकोटिभिः ।
 पश्चादीनां यथा जातिः जन्मनैव च नान्यथा ॥ २.५९ ॥

साऽपि स्थूलस्य देहस्य भौतिकस्य न यात्मनः ।
 तथापि देहेऽलम्मानात् आत्मा विप्रादिसङ्घितः ॥ २.६० ॥
 स्वस्ववृत्तापरिज्ञानात् देहेऽलम्मान आत्मनः ।
 अपरिज्ञानभाष्यस्य याविधावासनाबलात् ॥ २.६१ ॥
 यस्यापरोक्षविज्ञानं अस्ति श्रीगुर्वनुग्रहात् ।
 तस्य नास्ति नियोज्यत्वं एति मे निश्चिता मतिः ॥ २.६२ ॥
 अस्ति येत् ब्रह्मविज्ञानं स्त्रियो वा पुरुषस्य वा ।
 वर्णाश्रमसमाचारः तस्य नास्त्येव सर्वदा ॥ २.६३ ॥
 अविज्ञायात्मविज्ञानं ये स्ववर्णाश्रमादिकान् ।
 त्यजन्ति मूढात्मानस्ते पतन्त्येव न संशयः ॥ २.६४ ॥
 छिडिम्भ निस्संशयभावतस्तत्त्वं
 दृढं भजन्मां सुविदारको भव ।
 मद्दृष्टिभक्तस्य सदाऽस्तु निर्भयं
 पुनश्च किं पृच्छसि मां मलामते ॥ २.६५ ॥
 एति कलिसन्तारक श्रीगुडगीतायां ब्रह्मविधायां
 अद्वैतशास्त्रे भिक्षुरूपिगुडछिडिम्भसंवादे
 सर्वत्र समभावनानाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

अथ तृतीयोऽध्यायः

अज्ञानमूलम्

छिडिम्भ उवाच-

स्वामिन् रडस्थं मे ब्रूहि देवानां देहिनां विभो ।
 यद्भावनाभवेनैव प्राणी भोक्षमवाप्नुयात् ॥ ३.१ ॥

श्रीभिक्षुरुवाच-

रडस्थं ते प्रवक्ष्यामि समासेन सविस्तरात् ।
 श्रद्धया शृणु शैरेय सर्वसिद्धिकरं परम् ॥ ३.२ ॥

सर्वेषां कारणं साक्षात् परतत्त्वमवस्थितम् ।
 त्वगसृज्मांसमेदोऽस्थिमज्जाषट्कौशिके स्वयम् ॥ ३.३ ॥

पाञ्चभौतिकदेडेडस्मिन् शिवशिवतरोऽस्म्यडम् ।

शिवः पञ्चमुभोऽडन्तु षण्मुभस्तत उच्यते ॥ ३.४ ॥

आवयोरैक्यभावो छि मुक्तिडेतुर्छि प्राणिनाम् ।

शिवपञ्चमुभान्येव ब्रह्माण्डे पञ्चदेवताः ॥ ३.५ ॥

कार्यं ब्रह्मा मडीभागे कार्यं विष्णुर्जवाशये ।

कार्यं रुद्रोऽग्निभागे य वार्यंशे येश्वरः परः ॥ ३.६ ॥

आकाशांशे शरीरस्य स्थितस्साक्षात् सदाशिवः ।

शरीरस्य बडिर्भागे विराडात्मा स्थितस्सदा ॥ ३.७ ॥

अन्तर्भागे स्वरडात्मा सम्राड्देडस्य मध्यमे ।

ज्ञानेन्द्रियेषु मनसि श्रोत्रादिषु य पञ्चसु ॥ ३.८ ॥

मम षड्दहनान्येव ग्वौद्विवाव्यर्कवार्वराः ।

भूमिश्च कायभूताः स्युः पञ्चडस्तो गणेश्वरः ॥ ३.९ ॥

कर्मैन्द्रियस्वडुपश्च पादपाण्यादिषु क्मात् ।

त्रिविक्रमेन्द्र वड्व्याप्याः कायभूताः प्रजापतिः ॥ ३.१० ॥

मित्रश्चापि तथा प्राणो सूत्रात्मा सुस्थितस्सदा ।

यतुर्मुभोऽन्तः करणो तदवस्थासु य क्मात् ॥ ३.११ ॥

यन्द्रमा मनसि प्रोक्तो बुद्धौ तु स बृडस्पतिः ।

अडङ्कारे य कावाग्निः रुद्रश्चित्ते शिवः स्थितः ॥ ३.१२ ॥

भूतप्रेतपिशाचाद्याः देडस्यास्थिषु संस्थिताः ।

मज्जाभ्ये पितृगन्धर्वाः रोमसु क्षुद्रदेवताः ॥ ३.१३ ॥

सर्वाश्च राक्षसाश्चैव स्थिताः स्नायुषु सर्वशः ।

वर्तन्ते देवतास्सर्वाः देडेडस्मिन्नेव संस्थिताः ॥ ३.१४ ॥

त्रिमूर्तिनां तु यो ब्रह्मा तस्य धीराभिधा तनुः ।

दक्षिणाक्षिणि जन्तूनां शान्ताप्या य तनुस्तथा ॥ ३.१५ ॥

वर्तन्ते वामनेत्रे याप्यन्तर्भागे तयोः पुनः ।

बडिर्भागे सूर्ययन्द्रौ वर्तते कन्धरे तथा ॥ ३.१६ ॥

त्रिमूर्तीनां तु यो विष्णुः शान्तो धीरोऽन्ततो बडिः ।

त्रिमूर्तीनां तु यो रुद्रः शान्तो धीरोऽन्ततो बडिः ॥ ३.१७ ॥

शिखरिः परमा देहमध्ये कुण्डलिनी स्थिता ।
 मायाशक्तिर्ललाटाग्रे तन्मध्ये नादरूपिणी ॥ ३.१८ ॥
 अपरांशो बिन्दुमयी तस्य शक्तिः स्थिता स्वयम् ।
 शुवात्मा बिन्दुमध्ये तु सूक्ष्मरूपः प्रकाशते ॥ ३.१९ ॥
 वृद्धये स्थूलरूपेण तयोर्मध्ये तु मध्यमः ।
 वृन्मध्ये तु मडालक्ष्मीः जिह्वायां तु सरस्वती ॥ ३.२० ॥
 रुद्राणी सड रुद्रेण वृद्धये वर्तते सदा ।
 ईश्वरस्सर्वत्र देडे सर्वसाक्षी सदाशिवः ॥ ३.२१ ॥
 ज्ञा सम्यक् नवतां देडे सकला देवता अमूः ।
 प्रत्यगात्मतया भान्ति देवतारूपतोऽपि य ॥ ३.२२ ॥
 वेदमार्गेऽकनिष्ठानां विशुद्धानां तु विग्रडे ।
 देवतारूपतो भान्ति न भाति प्रत्यगात्मना ॥ ३.२३ ॥
 तान्त्रिकाणां शरीरे तु वर्तन्ते न प्रकाशकाः ।
 शुद्धभावात् यथाजातप्राणिनां सर्वदेवताः ॥ ३.२४ ॥
 तिरोभूततया नित्यं वर्तन्ते न स्वरूपतः ।
 अतश्च भोगभोक्षार्थी शरीरं देवतामयम् ॥ ३.२५ ॥
 स्वकीयं परकीयं य पूजयेत् सुविशेषतः ।
 नावमानं सदा कुर्यात् मोडतो वापि बुद्धिमान् ॥ ३.२६ ॥
 यद्वि कुर्यात् प्रमादेन पतत्येव भवाएवि ।
 दुर्वृत्तमपि मूर्धं य पूजयेत् देवतात्मना ॥ ३.२७ ॥
 देवतारूपतः पश्यन् मुच्यते जन्मबन्धनात् ।
 मोडेनापि सदा नैव कुर्यादप्रियभाषणम् ॥ ३.२८ ॥
 यद्वि कुर्यात् प्रमादेन लन्ति तं परदेवता ।
 देडे तु न क्षतं कुर्यात् अस्त्रशस्त्रनभाटिभिः ॥ ३.२९ ॥
 तथा न लोडितं कुर्यात् यद्वि कुर्यात् पतत्यधः ।
 अेषा सनातनी विद्या भोगभोक्षप्रदायिनी ॥ ३.३० ॥
 मयैव कथिता नित्या सर्वलोकोपकारिणी ।

કથિતાડભૂતે હિડિમ્ભ સર્વ બ્રહ્મમયં જગત્ ॥ ૩.૩૧ ॥

બ્રહ્માણ્ડેડપિ ચ પિણ્ડાણ્ડે સર્વત્ર બ્રહ્મભાવતઃ ।

તત્ત્વમેવાસ્થલં ચાસિ દેવદેવ સુખી ભવ ॥ ૩.૩૨ ॥

ઇતિ કલિસન્તારક શ્રીગુહગીતાયાં બ્રહ્મવિદ્યાયાં

અદ્વૈતશાસ્ત્રે ભિક્ષુરૂપિગુહહિડિમ્ભસંવાદે

અજ્ઞાનમૂલં નામ તૃતીયોડધ્યાયઃ ॥ ૩ ॥

અથ ચતુર્થોડધ્યાયઃ

જ્ઞાનોત્પત્તિઃ

હિડિમ્ભ ઉવાચ-

સહુચો દેહયાત્રાયાં પ્રાણિનાં અસ્તિ ષણ્મુખ ।

તેષુ જ્ઞાનાર્થિનાં બુદ્ધિરુપક્ષીણા ભવેત્કિલ ॥ ૪.૧ ॥

તદ્દેતોઃ જ્ઞાનસમ્પત્તિઃ દેહયાત્રા ચ દુર્લભા ।

તસ્યાસ્તસ્યાશ્ચ સૌલભ્યં કથં ભવતિ સદુરો ॥ ૪.૨ ॥

શ્રીભિક્ષુરુવાચ-

હન્ત તાત પ્રવક્ષ્યામિ જ્ઞાનોત્પત્તેસ્તુ કારણમ્ ।

વિના યેન શિવજ્ઞાનં ન જાયેત કથચ્ચન ॥ ૪.૩ ॥

મુમુક્ષુરતિસન્તુષ્ટઃ સિદ્ધ્યત્યેવ ગતિર્મમ ।

ઇતિ નિશ્ચયબુદ્ધિસ્તુ પ્રતિબન્ધનિવૃત્તયે ॥ ૪.૪ ॥

દેવતાસ્સકલા નિત્યં પ્રાર્થયેન્મતિમુત્તમઃ ।

અધિકારી ભવેત્તત્ર જન્મના કર્મણા દ્વિજઃ ॥ ૪.૫ ॥

શત્રો મિત્રશ્શં વરુણઃ શત્રો ભવતુ ચાર્યમા ।

શત્ર ઇન્દ્રો બૃહસ્પતિઃ શત્રો વિષ્ણુરુરુક્રમઃ ॥ ૪.૬ ॥

નમોડસ્તુ બ્રહ્મણે વાયો નમોડસ્તુ તવ શોભનમ્ ।

ત્વમેવ સાક્ષાદ્ બ્રહ્માસિ ત્વાં વદિષ્યામિ શકુરમ્ ॥ ૪.૭ ॥

ઋતં ચ સત્યં ચાહં ત્વાં વદિષ્યામિ સમાહિતઃ ।

તન્મામવતુ કલ્યાણં તદ્વક્તારં ચ શોભનમ્ ॥ ૪.૮ ॥

માં ભૂયોડવતુ વક્તારં અપિ ચાવતુ શોભનમ્ ।

शान्तिः शान्तिः पुनः शान्तिः द्रोषत्रयनिवृत्तये ॥ ४.९ ॥
 कृत्वैवं प्रार्थनां आत्मज्ञानार्थं मतिमान् सदा ।
 तस्य विज्ञानसम्पत्तिः क्वमतो जायते ध्रुवम् ॥ ४.१० ॥
 जपेन्नित्यं गुरोर्लब्ध्वा मन्त्रं यश्छन्दसामिति ।
 मे गोपायेति पर्यन्तम् ज्ञानोत्पत्तेश्च कारणम् ॥ ४.११ ॥
 शताक्षरां यं गायत्रीं जपेन्नित्यं दिने दिने ।
 तन्मन्त्रपूतोदकेन स्नानपानादिनाऽपि यं ॥ ४.१२ ॥
 ज्ञानोत्पत्तिर्भवत्येव शिवभक्त्या यं सन्ततम् ।
 उपायमपरं यापि ब्रवीमि शृणु सादरम् ॥ ४.१३ ॥
 गुरोर्भक्तिर्दृढा यस्य स्वतो ज्ञानं प्रजायते ।
 भङ्गनां जन्मनामन्ते गुरुभक्तिः प्रजायते ॥ ४.१४ ॥
 गुरुभक्तियुते जन्तौ ज्ञानोत्पत्तिर्न संशयः ।
 यथाकथञ्चित् स भवेत् ब्राह्मणो जायते भुवि ॥ ४.१५ ॥
 ब्राह्मणो गुरुभक्तस्तु श्रुतिज्ञानात् प्रमुच्यते ।
 श्रुतिप्रामाण्यबुद्धिर्हि मोक्षस्य गतिरुच्यते ॥ ४.१६ ॥
 प्रारब्धं पुण्यति वपुः छति निश्चित्य येतसा ।
 धैर्यमालम्ब्य यत्नेन तूष्णीं स्थितिरपि स्वयम् ॥ ४.१७ ॥
 वैदेकानां भवेद् ज्ञानजनने कारणं सदा ।
 सङ्क्षोभो देहयात्रायां तद्दृशानां भवेत्फलम् ॥ ४.१८ ॥
 अतः सङ्क्षोभानाय यावदन्तीति मन्त्रतः ।
 आजयेनान्नेन योभाभ्यां जुहुयाञ्च दिने दिने ॥ ४.१९ ॥
 तदशक्तः स्मरेन्नित्यं मन्त्रं वा श्रद्धया सदा ।
 ब्रह्मचारी गृहस्थो वा वानप्रस्थश्च भिक्षुकः ॥ ४.२० ॥
 नित्यं आचार्यशुश्रूषां प्रकुर्यात् भक्तिपूर्वकम् ।
 प्राणिनां तादृशानां तु लोकयात्रा भवेत्स्वयम् ॥ ४.२१ ॥
 अनन्याश्चिन्तयन्तो मां ये जनाः पर्युपासते ।
 तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहम् ॥ ४.२२ ॥

अलमेव परं साक्षात् अलमेव सदाशिवः ।
 अलमेव जगत्साक्षी यालमेव जगद्गुरुः ॥ ४.२३ ॥
 नित्यं लिङ्गे मलद्वयं पूजयेत् भक्तिमान्नरः ।
 वेदान्तश्रवणं कुर्यात् मननं च समाहितः ॥ ४.२४ ॥
 रुद्राध्यायी भवेन्नित्यं रुद्राक्षामरणो भवेत् ।
 भस्मत्रिपुण्ड्रधारी च ज्ञानवान्मां प्रपद्यते ॥ ४.२५ ॥
 शम्भोर्ममैक्यभावो हि मायाऽविद्याविनाशकः ।
 उक्तसाधनसम्पन्नः ज्ञानाद् भस्माधिगच्छति ॥ ४.२६ ॥
 शिवस्वरूपं परमं भासनात् भस्मसञ्ज्ञितम् ।
 तदेव स्वीयमायोत्थप्रपञ्चे जलसूर्यवत् ॥ ४.२७ ॥
 अनुप्रविष्टे तद्रूपं भस्मवेशमुदाहृतम् ।
 तेन लेशेन देवेशः प्रतिभिम्बेन भस्मना ॥ ४.२८ ॥
 स्वतन्त्रो भिम्बभूतस्तु सदैवोद्धृतितः शिवः ।
 सदैव पूजनीयस्तु ब्रह्मविष्णवादिभिः सुरैः ॥ ४.२९ ॥
 सोऽहं याहं स अवास्मिन् विषये मास्तु संशयः ।
 आवयोरन्तरं नास्ति तात शब्दार्थयोरिव ॥ ४.३० ॥
 तत्प्रसादेन सर्वेषां देवत्वं न स्वभावतः ।
 स्वभावादेव देवत्वं देवदेवस्य मेऽपि च ॥ ४.३१ ॥
 तं विदित्वा विमुख्यन्ते शान्ता दान्ता मुनीश्वराः ।
 गुह्यस्थाश्च तथैवान्ये सत्यधर्मपरायणाः ॥ ४.३२ ॥
 भस्मसञ्छन्नसर्वाङ्गाः त्रिपुण्ड्राङ्कितमस्तकाः ।
 रुद्राक्षमालामरणाः श्रीषडक्षरजापकाः ॥ ४.३३ ॥
 नित्यं देवायर्नपराः सत्त्वियादग्धकिल्बिषाः ।
 अयं ज्ञानार्थिनां सम्यक् साधनानि बहूनि च ॥ ४.३४ ॥
 सन्ति तेषां मुप्यतमान्नीदानीं कथितानि वै ।
 ज्ञानं वेदान्तविज्ञानं ब्रह्मात्मैकत्वगोचरम् ॥ ४.३५ ॥
 सम्पादनीयं तज्ज्ञानं ज्ञानान्मुख्येत बन्धनात् ।
 मद्गुक्तार्तेषु विश्वासं ह्यिदम्भ कुरु सन्ततम् ॥ ४.३६ ॥

सर्वसौलभ्यमेवाहं उपायं वय्मि सादरम् ।
मन्मना भव मद्भक्तो मद्याज्ज मां नमस्कुरु ॥ ४.३७ ॥

अहं त्वा सर्वकष्टेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुच्यः ।
येवमेव वयस्साक्षात् सदुरोः करुणामृतम् ॥ ४.३८ ॥

द्वे रूष्टे गुरुस्त्राता गुरौ रूष्टे न कश्चन ।
त्वमेव तत्र दृष्टान्तरूपोऽगस्त्यकृपोदितः ॥ ४.३९ ॥

एति कलिसन्तारक श्रीगुडगीतायां ब्रह्मविद्यायां
अद्वैतशास्त्रे भिक्षुरूपिगुडलिङ्गिभिसंवादे
ज्ञानोत्पत्तिर्नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

अथ पञ्चमोऽध्यायः

मायामोहजालम्

लिङ्गिभ्य उवाच-

अहो सर्वमिदं ब्रह्म बद्धो मुक्तश्च कः पुनः ।
सर्वमाश्चर्यमेव स्यात् मन्मनः क्लिश्यते प्रभो ॥ ५.१ ॥

सदुरो भगवन् स्वामिन् किमर्थं जगदीदृशम् ।
उच्यवचं भाति ब्रह्म मायामूलं य मे वद ॥ ५.२ ॥

श्रीभिक्षुरुवाच-

मायाऽविद्या विशुद्धा चित् श्रुव आत्मा य वासना ।
व्यावहारिकसत्तायां षडस्माकं अनादयः ॥ ५.३ ॥

व्यावहारिकसर्वस्वं मिथ्यैव परमार्थतः ।
त्रैकालिकाबाध्यवस्तु सखिदानन्दलक्षणम् ॥ ५.४ ॥

ब्रह्मैकमेव सत्यं हि तदात्मा परिकीर्तितः ।
स्वस्वरूपानुसन्धाने ज्ञाने सर्वं विलीयते ॥ ५.५ ॥

बद्धो मुक्त एति व्याप्या गुणतो नैव वस्तुतः ।
गुणस्तु मायामूलत्वात् न ते मोक्षो न बन्धनम् ॥ ५.६ ॥

वक्ष्ये शृणु समासेन सर्वसाधनमुत्तमम् ।
व्यावहारिकलोकानां उद्धारार्थं लिङ्गिभ्य ॥ ५.७ ॥

अपेक्षितार्थः सर्वेषां भुक्तिर्भुक्तिश्च सर्वदा ।
 भुक्तिर्नानाविधा प्रोक्ता मया वेदानुसारतः ॥ प.८ ॥
 तत्र सायुज्यरूपाया मुक्तेः साक्षात् साधनम् ।
 सम्यक् ज्ञानं न कर्मोक्तं न तयोश्च समुख्ययः ॥ प.९ ॥
 नित्यसिद्धाऽथवा मुक्तिः साध्यरूपा द्वयोर्गतिः ।
 नित्यसिद्धा तु सर्वेषां आत्मरूपाऽथवाऽपरा ॥ प.१० ॥
 आत्मरूपैव येभ्युक्तिः नित्यप्राप्ता हि सात्मनः ।
 नित्यप्राप्तस्य चाप्राप्तिः विभ्रमः भलु द्देहिनाम् ॥ प.११ ॥
 विभ्रमस्य निवृत्त्या सा प्राप्तेति व्यपदिश्यते ।
 विभ्रमस्य निवृत्तिस्तु सिद्ध्यत्यज्ञाननाशनात् ॥ प.१२ ॥
 अज्ञानस्य विनाशस्तु ज्ञानादेव न यान्यतः ।
 ज्ञानादज्ञाननाशस्तु प्रसिद्धस्सर्वदेहिनाम् ॥ प.१३ ॥
 अपरा सा परा मुक्तिः आत्मरूपैव येभ्यतम् ।
 तथापि मुक्तिः प्राप्या वा नाप्राप्या वाऽऽत्मना भवेत् ॥ प.१४ ॥
 प्राप्या येत् आत्मना मुक्तिः अप्राप्तप्राप्तिरेव सा ।
 अप्राप्तप्राप्तिरप्यस्य सम्बन्धो वैक्यमेव च ॥ प.१५ ॥
 स सम्बन्धश्च साध्यो वा नित्यो वा साध्य एव येत् ।
 अनित्यस्स तु सम्बन्धो भवेन्नित्यो न सर्वदा ॥ प.१६ ॥
 साध्यानामपि भावानां अनित्यत्वं व्यवस्थितम् ।
 अभावस्य न साध्यत्वं प्रध्वंसाप्यस्य सर्वदा ॥ प.१७ ॥
 साध्यत्वाप्यस्तु धर्मश्च नैवाभावाश्रयो भवेत् ।
 नित्यो यदि स सम्बन्धः तर्हि सम्बन्धसङ्घिता ॥ प.१८ ॥
 भुक्तिश्च नित्यसिद्धैव मुमुक्षोरात्मनो भवेत् ।
 तथापि नित्यप्राप्ताया मुक्तेः प्राप्तिस्तु पूर्ववत् ॥ प.१९ ॥
 विज्ञानेनैव नान्येन सत्यमुक्तं त्रिदात्मकम् ।
 अप्राप्तप्राप्तिरूपाय मुक्तेरैक्यं भवेद्यदि ॥ प.२० ॥
 तत्र युक्तं द्वयोरैक्यं न सिद्ध्यति कदाचन ।

भिन्नयोः भेदनाशे वा मुक्तिर्भेदे स्थितेऽथवा ॥ प.२१ ॥
 भेदनाशे तथोद्वेक्यं घटते नात्र संशयः ।
 भेदे सति भवेद्वेक्यं एति येत् तत्र सङ्गतम् ॥ प.२२ ॥
 भेदस्य सन्निधानैक्यं विरोधान्नैव सिद्ध्यति ।
 न प्राप्या ल्यात्मना मुक्तिः एति येत् तत्र सङ्गतम् ॥ प.२३ ॥
 अप्राप्यायास्तु मुक्तेश्च नास्त्यपेक्षा छि साधने ।
 साधने सति सा मुक्तिः अप्राप्यैव सदा षलु ॥ प.२४ ॥
 न नित्यसिद्धा सा मुक्तिः साध्यरूपैव येन्मतम् ।
 साध्यत्वे सत्यनित्यत्वं पूर्वमेवाभिभाषितम् ॥ प.२५ ॥
 प्रध्वंसस्य तु नित्यत्वं सर्वशो न भविष्यति ।
 अचिद्रूपस्य सर्वस्य विनाशो गम्यते यतः ॥ प.२६ ॥
 भावत्वे सति साध्यत्वात् विनाशश्चेतनस्य तु ।
 प्रध्वंसस्य तु साध्यत्वेऽप्यभावत्वेन छेतुना ॥ प.२७ ॥
 न सिद्ध्यति विनाशश्चेत् तस्य नैव सुसङ्गतम् ।
 प्रागभावसमाप्यस्याप्यनित्यत्वस्य दर्शनात् ॥ प.२८ ॥
 प्रागभावस्य साध्यत्वाभावे सत्याप्यभावतः ।
 अनित्यत्वं यद्विष्येत प्रध्वंसस्यापि तत्समम् ॥ प.२९ ॥
 भावानामध्यभावानां साध्यानां य छिडिम्भक ।
 असाध्यानां य सर्वेषां अनित्यत्वे प्रयोजकम् ॥ प.३० ॥
 अचेतनत्वमेवोक्तं नेतरद्व्यभियारतः ।
 चेतनस्य तु नित्यत्वं श्रुतिराड सनातनी ॥ प.३१ ॥
 तस्माद्दुक्तप्रकारेण मुक्तिः सायुज्यरूपिणी ।
 ज्ञानलब्ध्या छियामात्रात् न लब्धा न समुच्ययात् ॥ प.३२ ॥
 ज्ञानं नामाभिलं येदं मद्रूपेणावभासनम् ।
 छिया तु कारणापेक्षा न ज्ञानालम्बिनी सदा ॥ प.३३ ॥
 अतः छियाया ज्ञानेन विरोधादेव सर्वदा ।
 समुच्ययो न युज्येत कुतस्तेन परा गतिः ॥ प.३४ ॥

साऽप्याप्या तु सा मुक्तिः सामीप्याप्या य याऽपरा ।
 सालोक्याप्या य या तासां डेवलं कर्म साधनम् ॥ प.३५ ॥
 औडिकामुष्मिकाकारा मुक्तयः सर्वदृष्टिनाम् ।
 कर्मज्ञैव हि सिद्ध्यन्ति न ज्ञानेन विरोधतः ॥ प.३६ ॥
 ज्ञानं कर्म य वेदोक्तमेव नान्योदितं भवेत् ।
 अन्योदितं तु मन्यन्ते व्यवहारे विवेकिनाम् ॥ प.३७ ॥
 अपेक्ष्य बुद्धिं विज्ञानं कर्म येति विधीयते ।
 तथापि व्यवहारे ते व्यावहारिकसिद्धिदे ॥ प.३८ ॥
 वेदश्शिवः शिवोऽहं वै सर्वं ब्रह्ममयं जगत् ।
 वेदनिन्दा न कर्तव्या ज्ञानिना यत्रकुत्रचित् ॥ प.३९ ॥
 तस्मात्सर्वत्र नास्तिक्यं न कुर्यान्मे मतिस्तमः ।
 नास्तिक्यादेव सर्वेषां संसारे परिवर्तनम् ॥ प.४० ॥
 अस्तीत्येवोपलब्धव्यः परमात्मा श्रुतेस्स्वयम् ।
 लीलामात्रं प्रबोर्जन्म संसारपरिवर्तनम् ॥ प.४१ ॥
 धर्माधर्मौ पुण्यपापे प्राणिनां कर्मबन्धनम् ।
 भस्मसात्कुरुते ज्ञानवक्त्रिः संसारवासनाम् ॥ प.४२ ॥
 सर्वं त्यक्त्यैव मनसा येन त्यजसि तत्त्यज ।
 स्वयमेव स्वयं साक्षात् किं वक्तव्यमतः परम् ॥ प.४३ ॥
 एति कलिसन्तारक श्रीगुहगीतायां ब्रह्मविद्यायां
 अद्वैतशास्त्रे भिक्षुरूपिगुह्युल्लिखितसंवादे
 मायामोहजालं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ प ॥

अथ षष्ठोऽध्यायः

शुभब्रह्मैक्यम्

ल्लिखितसंवादे

सर्वभुक्तं समासेन सद्गुरो मय्यनुग्रहात्

त्वयैवालं ब्रह्मविद्यं न मे जन्म न मे मृतिः ॥ ६.१ ॥

देहबुद्ध्या भवद्दासः शुभबुद्ध्या त्वदंशकः ।

आत्मबुद्ध्या त्वमेवाहं सद्गतोऽस्मिन् न संशयः ॥ ६.२ ॥

अथ केन प्रयुक्तोऽहं कुर्वे कर्म जगद्गुरो ।

श्रुत्वमुक्तः सुधी तूष्णीं स्थास्यामीत्यब्रुवं मुने ॥ ६.३ ॥

श्रीभिक्षुरुवाच-

सम्यग्व्यवसिता बुद्धिः छिडिभ्रम तव तात्त्विके ।

अपि चेद्देहयात्रायां अवशस्त्वं छि मायया ॥ ६.४ ॥

आधिकारिकश्रुवोऽसि मल्लोके पार्श्वोऽसि य ।

आकल्पान्तं मयाऽज्ञातः कर्म कर्तुं त्वमर्हसि ॥ ६.५ ॥

ब्रह्मणा सह मुक्तिः स्यात् प्रलये तव यानघ ।

कर्मतत्त्वं प्रवक्ष्यामि शृणु गुह्यं सनातनम् ॥ ६.६ ॥

नियतं कुरु कर्म त्वं कर्म ज्यायो ह्यकर्मणः ।

शरीरयात्रापि य ते न प्रसिद्ध्येदकर्मणः ॥ ६.७ ॥

नहि कश्चित् क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृत् ।

कार्यते ह्यवशः कर्म सर्वः प्रकृतिजैर्गुणैः ॥ ६.८ ॥

कर्म ब्रह्मोद्भवं विद्धि ब्रह्माक्षरसमुद्भवम् ।

तस्मात्सर्वगतं ब्रह्म नित्यं यज्ञे प्रतिष्ठितम् ॥ ६.९ ॥

सहयज्ञाः प्रजाः सृष्ट्वा पुरोवाच प्रजापतिः ।

अनेन प्रसविष्यध्वं अेष वोऽस्त्विष्टकामधुक् ॥ ६.१० ॥

देवान् भावयतानेन ते देवा भावयन्तु वः ।

परस्परं भावयन्तः श्रेयः परं अवाप्स्यथ ॥ ६.११ ॥

धृष्टान् भोगान् छि वो देवाः दास्यन्ते यज्ञभाविताः ।

तैर्दत्तान्प्रदायैभ्यो यो भुङ्क्ते स्तेन एव सः ॥ ६.१२ ॥

यज्ञशिष्टाशिनः सन्तो मुख्यन्ते सर्वकिल्बिषैः ।

भुञ्जन्ते ते त्वघं पापा ये पयन्त्यात्मकारणात् ॥ ६.१३ ॥

अन्नाद्भवन्ति भूतानि पर्जन्यादन्नसम्भवः ।

यज्ञाद्भवति पर्जन्यो यज्ञः कर्मसमुद्भवः ॥ ६.१४ ॥

यज्ञाद्भवन्ति भूतानि पर्जन्यादन्नसम्भवः ।

यज्ञाद्भवति पर्जन्यो यज्ञः कर्मसमुद्भवः ॥ ६.१४ ॥ repeat

यज्ञार्थात् कर्मणोऽन्यत्र लोकोऽयं कर्मबन्धनः ।
 तदर्थं कर्म शैरेय मुक्तसङ्गः समाचर ॥ ६.१५ ॥
 अेवं प्रवर्तितं यङ् नानुवर्तयतीह यः ।
 अघायुरिन्द्रियारामो व्यर्थञ्चवी स अेव हि ॥ ६.१६ ॥
 आत्मानं रथिनं विद्धि शरीरं रथमेव तु ।
 बुद्धिं तु सारथिं विद्धि मनः प्रग्रहमेव य ॥ ६.१७ ॥
 ँन्द्रियाणि उयानाहुः विषयांस्तेषु गोचरान् ।
 आत्मेन्द्रियमनोयुक्तं भोक्तेत्याहुः मनीषिणः ॥ ६.१८ ॥
 यस्त्वविज्ञानवान् भवति अयुक्तेन मनसा सदा ।
 तस्येन्द्रियाणि वश्यानि दृष्टाश्चा ँव सारथेः ॥ ६.१९ ॥
 यस्तु विज्ञानवान् भवति युक्तेन मनसा सदा ।
 तस्येन्द्रियाणि वश्यानि सदश्चा ँव सारथेः ॥ ६.२० ॥
 यस्त्वविज्ञानवान् भवत्यमनस्कः सदाऽशुचिः ।
 न स तत्पदमाप्नोति संसारं याधिगच्छति ॥ ६.२१ ॥
 यस्तु विज्ञानवान् भवति समनस्कः सदा शुचिः ।
 स तु तत्पदमाप्नोति यस्माद्भूयो न जायते ॥ ६.२२ ॥
 विज्ञानसारथिर्यस्तु मनःप्रग्रहवान्नरः ।
 सोऽध्वनः पारमाप्नोति मत्पदं परमं शिवम् ॥ ६.२३ ॥
 ँन्द्रियेभ्यः परा ङ्यर्था अर्थेभ्यश्च परं मनः ।
 मनसश्च परा बुद्धिः बुद्धेरात्मा मडान् परः ॥ ६.२४ ॥
 मडतः परमव्यक्तं अव्यक्तात् पुरुषः परः ।
 पुरुषान्न परं किञ्चित् सा काष्ठा सा परा गतिः ॥ ६.२५ ॥
 अेष सर्वेषु भूतेषु गूढः आत्मा न प्रकाशते ।
 दृश्यते त्वग्न्या बुद्ध्य्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिः ॥ ६.२६ ॥
 यच्छेद्वाऽमनसी प्राज्ञः तद्यच्छेत् ज्ञान आत्मनी ।
 ज्ञानमात्मनि मडति तद्यच्छेत् शान्त आत्मनि ॥ ६.२७ ॥
 मधि सर्वाणि कर्माणि सन्न्यस्याध्यात्मयेतसा ।
 असक्तो ङ्याचरन् कर्म परमाप्नोति नान्यथा ।

किं भवानिच्छति पुनर्निस्सन्देहो भवार्भक ॥ ६.२८ ॥

छिडिम्म उवाच-

परमात्मन् गुरो भिक्षो त्वमेवाहं गतिर्मम ।

द्रष्टुमिच्छामि ते भूयो त्वं चाण्मुभमैश्वरम् ॥ ६.२९ ॥

भवदाज्ञावशः कुर्वे त्वदिष्टं कर्म नान्यथा ।

त्वत्पाण्मुभत्वस्वत्त्वं ब्रह्म पिण्डाण्डयोः कथम् ॥ ६.३० ॥

श्रीभिक्षुरुवाच-

ज्ञानेन्द्रियमनोबुद्धिः मलद्वयक्तपूरुषः ।

पिण्डाण्डे चाण्मुभानीति मदीयानि विभाषय ॥ ६.३१ ॥

तदशक्तौ तु सर्वत्र ज्ञानेन्द्रियमनांसि य ।

दृश्यं जगत्त्र्य ब्रह्माणं विषयं रुद्रं तथेश्वरम् ॥ ६.३२ ॥

सदाशिवं शिवशतं ब्रह्माण्डे परिभाषय ।

पश्य मे तादृशं त्वं मल्लोके स्कन्दनामके ।

मामेव शरणं गच्छ मय्यर्पितमना भव ॥ ६.३३ ॥

छिडिम्म उवाच-

धृत्युक्त्वा चाण्मुभैश्वर्यत्त्वं धृत्वाऽथ भिक्षुकः ।

स्कन्दलोकं जगामाथ सुब्रह्मण्यः शिषीन्द्रगः ॥ ६.३४ ॥

चाण्मुभैश्वर्यं तादृश्यं तदानीन्तनवैभवम् ।

सर्वलोकेषु सर्वेषु दृष्ट्वा मयि य विस्मितः ॥ ६.३५ ॥

जडदेही डियत्कालं नीतोऽहं मामपि स्वयम् ।

न जानेऽथ स्वयं मन्मत् प्रबुद्धो व्यावहारिके ॥ ६.३६ ॥

जगतीत्यं यद्विष्णामि स्वामिप्रेरणाया यथा ।

गुडगीतामिमां श्रुत्वा धन्यो भवति मानवः ॥ ६.३७ ॥

अर्थानुसन्धानपरो मुक्त एव न संशयः ।

धयं योक्ता तव मुने गुड्याद्गुड्यतर्दं भव ।

न याशुश्रूषवे वाय्या नाभक्ताय कदाचन ॥ ६.३८ ॥

एति कलिसन्तारक श्रीगुडगीतायां ब्रह्मविद्यायां

अद्वैतशास्त्रे भिक्षुरपिगुडछिडिम्मसंवादे

शुवभ्रमैक्यं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

ॐ तत्सत् भ्रमार्पणमस्तु ॥

Proofread by Sunder Hattangadi

PSA Easwaran

Guhagita

pdf was typeset on December 17, 2022

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

